

Waarom huilt u?

Ichabod Smith Spencer

— uitgave van: —

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 21

1. Alzo lief heeft God de wereld gehad	Charles Haddon Spurgeon
2. Mediteren over God	William Bridge
3. Komen tot de genadetroon	Robert Traill
4. Zo wil ik het	William Jay

Jaargang 21 – nummer 5 – april 2019

Toelichting foto omslag

Soms kan dat juist het moment zijn waarop er van binnen iets breekt en de tranen komen – wanneer de ander zijn of haar arm om je heen slaat en je laat merken dat hij je begrijpt. Hoeveel te meer wanneer het de lijdende en opgestane Heiland Zelf is Die ons toevoegt: ‘Waarom huilt u?’ Er is in Zijn woorden begrip. Er is ook vermaning. Er is troost. Ja, meer nog: er is Zijn niet aflatende liefde. Daarom schrijft Spencer in deze preek: ‘Er is geen moeite in de aangevochten ziel die niet kan worden opgelost door de liefde van Christus.’

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: *Sermon VII. Why Weepest Thou?*

Bron: I.S. Spencer, *Discourses on sacramental occasions*, New York 1864.

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel. De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website: www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

Waarom huilt u?

Vrouw, waarom weent gij?

Johannes 20:18

Deze woorden zijn gericht aan Maria. Zij stond bij het graf van Jezus. Het was donker in haar hart; ze werd door verdriet verteerd. De hoop die ze zo lang gekoesterd had, leek voorgoed verdwenen. Haar dierbaarste verwachtingen hadden plaatsgemaakt voor peilloos diep verdriet. Ze had bij het kruis van Jezus gestaan en gehoord hoe Hij haar, die Hem het leven geschonken had, aan de zorgen van Zijn geliefde discipel toevertrouwde ter voorbereiding op Zijn dood. Deze laatste daad van kinderlijke liefde aan het kruis leek de afscheidsgroet van een Stervende aan de geliefden die Hij achterliet.

De Heere was gekruisigd. Het geloof van Zijn volgelingen was door elkaar geschud. De vijanden van Jezus jubelden, maar Zijn vrienden rouwden. Hij was gestorven terwijl Hij de beledigingen van een bandeloos volk onderging. De wrede Romeinen stonden niet toe dat hun eigen volksgenoten de straf en dood ondergingen die Hij moest ondergaan, hoe misdadig iemand zich ook gedragen had. Nu stierf Hij de dood van de verachte vreemde en van de geringste slaaf. Er leek weinig anders over te blijven dan een droevig laatste eerbetoon aan de dode.

Verdriet bij het graf

Hoe verdrietig is het om het graf van onze geliefden te moeten bezoeken. Daar welt de herinnering aan de vertederingen uit het verleden in alle hevigheid op. Degene die ons liefhad en koesterde, is voorgoed heengegaan. Het hart dat ons eens liefhad, ligt nu gevoelloos onder de groene zoden waar wij naar staren. Het zal nooit meer sneller gaan kloppen uit innige liefde of verdrietig zijn vanwege onze onvriendelijkheid. We kunnen onze geliefden niet uit het graf terugroepen om hun hartelijkheid te vergelden, onze

dwaasheden te belijden en vergeving te vragen voor de fouten waarmee we hen zo vaak op het hart traptten. Bij het graf kunnen we slechts ons liefdesberouw kwijt. Daar kunnen we onze fouten belijden, ons berouw laten zien en ons verdriet de vrije loop laten. Daar kunnen we de zerk nat maken met onze tranen.

Juist deze boodschap van verdriet en genegenheid bracht Maria zo vroeg bij het graf. Ze had veel lief, want haar was veel vergeven. Jezus Christus had in Zijn leven gezien hoeveel ze van Hem hield. Nu, na Zijn dood, zou ze diezelfde genegenheid tonen bij de koude rots waarin Hij lag, hoe verdrietig ze ook was. Ze zou Zijn graf nat maken met haar tranen.

Maar ook al waren de vrienden van Jezus op aarde verdrietig, de hemel was Hem niet vergeten. Engelen in witte klederen daalden af naar het bewaakte graf. Ze rolden de steen weg en Jezus Christus, de Overwinnaar van het graf, stond op.

Het is een droevige troost om bij het graf van gestorven vrienden te rouwen. Toch biedt het inderdaad een zekere vertroosting om hun stof nat te maken met onze tranen. De weemoed in onze ziel kan worden verzacht door de wetenschap dat zij nu in de stilte rusten. Ze worden niet langer gestoord door de moeiten van het leven. Ze hoeven niet meer bang te zijn voor de onvriendelijkheid en wreedheid van een ondankbare wereld. De gedachte dat zij niet langer ondankbaarheid, haat en bittere kwaadwilligheid ervaren zullen, verzacht ons diepe verdriet.

Toch wordt zelfs deze droevige troost ontzegd aan de vrouw die zich, nog voordat het licht werd, naar het graf rept. Daar ziet ze dat de steen weggenomen is. Haar liefdevolle bedevaart naar Jezus' graf maakt haar verdriet alleen maar groter. Ze vertelt het aan de discipelen, die ook zelf het graf bezoeken en daarna naar hun eigen huis gaan. Maar Maria blijft achter. Ze heeft zich overgegeven aan haar verdriet en in vergeetachtigheid van teleurgestelde liefde talmt ze bij het verlaten graf.

Troost bij het graf

Op dit verdrietige moment spreken de hemelse boodschappers haar aan. 'Vrouw! wat weent gij?' Ze is zo bezet door de gedachten aan haar Heere dat het zien en horen van de engelen haar geen schrik aanjaagt. 'Omdat zij mijn Heere weggenomen hebben, en ik weet niet waar zij Hem gelegd hebben', antwoordt ze. Direct daarna stelt Jezus Christus Zelf haar dezelfde vraag. 'Vrouw, wat weent gij?' Niet wetend tegen Wie ze spreekt, antwoordt ze: 'Heere, zo gij Hem weggedragen hebt, zeg mij, waar gij Hem gelegd hebt.' Dan maakt Jezus Zichzelf aan haar bekend door eenvoudig haar naam te noemen. 'Maria!' Het was de stem van Hem Die ze had gekend en liefgehad – en Die ze verwacht had in het stille graf te zullen vinden.

De dood en opstanding van Jezus Christus zijn fundamentele leerstellingen van het christendom. Als we deze schrappen, heeft de rest voor mij geen enkele waarde meer. Haar morele leefregels zouden nog wel mooi klinken, maar wat zou er van de goddelijke handhaving overblijven? Ze zouden op één lijn staan met de dogma's van het filosofische heidendom. Nog steeds zouden de onthullingen van een andere wereld indrukwekkend zijn, maar wat zou de waarheid ervan aantonen? De dromen van dichterlijke verbeeldingskracht zouden evenveel waarde hebben. Haar opvattingen zouden nog steeds interessant zijn, maar niet meer dan een verzinsel; wat zou immers de waarheid ervan bewijzen?

En vooral: waardoor zou de zondaar worden vertroost? De ziel die met schuld beladen is, heeft iets nodig dat de last van haar afneemt. Het hart dat onder verdriet gebukt gaat, heeft troost nodig. De verwarde en bange geest kan met onzekere vermoedens niet worden getroost. En het geweten dat door vreselijke voorgevoelens gekweld wordt wanneer het licht van de waarheid door de duisternis heen trekt, kan enkel en alleen in de liefde van Christus vrede vinden.

Het is het grote voorrecht en de dierbaarste vreugde van onze bediening om aangevochten zielen te vertroosten. Staande bij het graf van de opgestane Zaligmaker vragen wij iedereen die onze Heere

liefheeft en Hem zelfs in Zijn diepste vernedering zoekt: 'Waarom weent gij?' We willen de verdrietige mensen troosten, de bange mensen geruststellen, de schuwe mensen aanmoedigen hoop te koesteren. We willen de goedheid van goddelijke barmhartigheid uitstorten in de ziel die bedroefd is over de zonde. Er is geen moeite in de aangevochten ziel die niet kan worden opgelost door de liefde van Christus. Aan elke huilende, wanhopige zondaar mogen we vragen: 'Waarom huilt u?'

Kom dan, treurende zondaar, open uw hart voor de vertroosting van het Evangelie! Wij staan hier om u een barmhartigheid te verkondigen die haar weerga niet kent, een genade zonder onderscheid voor boetelingen en eeuwig leven door het bloed van Christus. We verkondigen u de Zaligmaker, Wiens liefde het zuchten van veel bezwaarde zielen heeft gestild. We roepen het u toe: Wie tot Hem komt, zal Hij geenszins uitwerpen!

De mens weet dat hij een zondaar is

Ondanks de duisterheid en onwetendheid die de zonde in de menselijke geest veroorzaakt, is er nog steeds licht genoeg om de mens ervan te overtuigen dat hij een zondaar is. Als we de geschiedenis van de mensheid bestuderen, zien we vanaf de vroegste eeuwen en door de donkerste perioden heen het bewijs hiervan als zonnestrallen op elke bladzijde vallen. We zien het in de meest onwetende en in de meest verlichte ziel, in de immorele en in de moreel hoogstaande mens. We zien het in de filosoof die met opgeheven hoofd wetenschap bedrijft en in de intellectuele prestaties die aantonen hoe geweldig de menselijke geest is. We zien het ook in de arme, ongeletterde en bijna onopgemerkte primitieve volkeren, die uitsluitend in de weer lijken om hun lichaam te beschermen tegen honger en tegen de verschroeiende zuidelijke zon of de felle noordelijke kou. Kortom, alle mensen in alle tijden hebben beleden dat er geen sprake was van vrede tussen hun God en hen.

We ontkennen niet dat er mensen zijn geweest die door hun speculaties tot de conclusie kwamen dat de mens niet schuldig is en dat God niet ontstemd is. Er is echter niet één maatschappelijke klasse of samenleving die zich niet tegen deze speculaties gekeerd heeft. De sterfelijke mens is een zondaar en de Godheid of goden die over hem heersen, zijn beledigd – dit is de algemene overtuiging van alle volkeren geweest en dit is nog steeds de opvatting van alle mensen van wie de aangeboren duisternis niet nog dieper gemaakt is door de dwaasheden van ongefundeerde speculaties.

Daarom zien we dat zowel de heidense filosoof als het onwetende stamlid zich van het gevaar bewust is en als zondaren hun ingebeelde godheid aanbidden. Ja, dat geldt de heidense filosoof, die allerlei aardse zaken kan onderzoeken, indelen en classificeren en die met zijn wetenschappelijke vaardigheden de hemelen meet en zonsverduisteringen en opkomende manen voorspelt. En ja, dat geldt evenzeer het stamlid dat, opgesloten in zijn onwetendheid, de grote vermogens van zijn eigen geest niet kent.

Zo zien we ook de ongeëvenaarde Cicero, die met zijn kennis en welbespraaktheid het hooghartige Rome op het toppunt van haar pracht en praal liet wankelen. We zien iemand, gekleed in een hogepriesterlijk gewaad, die de pauselijke bijl rond de altaren van de heidense godheden zwaait. Zo zijn ook de valleien van ons eigen land getuige geweest van de waanzin van de Indiase profeet¹ die, beschilderd voor zijn dodelijke taak, wild brullend rond zijn slachtoffers danste. De bergen weergalmden de doodskreten van het slachtoffer dat ten prooi viel aan de strijdbijl. Vandaar het offerbloed dat de sneeuw van de Eskimo's roodkleurde en in het ijs van Patagonië stolde. Offerbloed bevochtigde het zand van Afrika en Arabië, drupte van de altaren van de druiden en gutste rondom de onzinnige Juggernaut.²

---

1 Het is niet duidelijk op wie Spencer hier doelt.

2 De Juggernaut is een grote wagen met afgodsbeelden van Hindoe-goden, waaronder Jagannath. Deze wagen werd jaarlijks in een processie gebruikt, waarbij Hindoes zich bij wijze van offer voor de wagen wierpen en onder de wielen van de wagen de dood vonden. (Bron: wikipedia)

Volgens mij is deze breed gedeelde opvatting van de mensheid, deze universele overtuiging van zondigheid, niet anders dan een positief en overtuigend bewijs van dit feit. De natuur spreekt haar eigen behoefte uit. Zou de Schepper van de menselijke ziel deze overtuiging zo onuitwisbaar in de ziel geschreven hebben als ze niet waar was? Deze overtuiging heeft veel ellende veroorzaakt (en geen geluk). Zou de God van goedheid kunnen toelaten dat een bepaalde opvatting zo'n sterke greep op de menselijke geest heeft, als daar geen reden voor was?

Toch heeft al het heidense bijgeloof de mens er niet van kunnen overtuigen dat er vergeving voor de zondaar mogelijk is en dat hij met God verzoend kan worden. Nooit kon iemand met onwankelbaar vertrouwen steunen op de offers van afgoderij en onwetendheid. De bange zondaar bracht slachtoffers van steeds grotere waarde aan, totdat zijn schatkisten leeg waren; toen gaf hij zelfs zijn geliefde kinderen aan de dood over. Toch bracht zelfs dat geen vrede in zijn geweten. Niets overtuigde hem ervan dat zijn zonden vergeven waren. De waarheid dat de mens zichzelf als een zondaar beschouwt, blijkt hierin nog wel het duidelijkst: alle pogingen om zijn geweten en zijn hart tot rust te brengen, zijn vruchteloos. Ze waren slechts het gevolg van onwetendheid en wanhoop. Vrijwel nooit lachte de hoop hem toe; nooit sprak zijn geweten: 'Het is genoeg.' Nadat hij zijn kind geofferd had, ontdekte de misleide man dat God nog steeds een vijand was. En in zijn huis miste hij de vermoorde bewoners.

De duisternis en wanhoop van de zonde vluchten echter weg voor het licht en de hoop van het Evangelie. Hier zien we het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt. Als dit gedode Slachtoffer in het licht van de onvervalste waarheid wordt gezien, blijkt het voldoende voor alle overtredingen. Het gerustgestelde geweten drinkt de vreugde van die waarheid in; het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonden!

Ik kan me niet voorstellen hoe het geweten, het verstand en het hart van een zondaar rusten kan op de verzoening van een geschapen zaligmaker. Die dwaze droom zou me van alle hoop beroven;

ik zou net zo verdrietig achterblijven als wanneer ik, in heidense rituelen verstrikt, me huilend over de levenloze lichamen van mijn geofferde kinderen zou buigen. Ik kan me niet voorstellen hoe een weldenkende geest geloven kan dat een schepsel in staat zou zijn om meer te doen dan zijn plicht ten opzichte van zijn Maker. Hoe kan iemand ooit geloven dat een schepsel van God Hem beter zou kunnen dienen dan Hij van het geschapene vereist? Dat een schepsel niet alleen rechtvaardig moet zijn voor zijn Maker, maar méér dan dat: dat het moet zorgen dat zijn Maker bij hem in de schuld komt te staan, en dat zijn gerechtigheid voldoende is voor de zielen van anderen?

Als God mijn Schepper is, heeft Hij recht op alles wat ik ben en alles wat ik kan. Maar ik kan nooit méér dan mijn plicht doen en nadat ik mezelf heb gered, op mijn rechtvaardigheid pleiten om een minder gelukkig medeschepsel vrij te spreken. Ik zou ook niet kunnen rusten op redding door een schepsel; het zou me altijd een onveilig gevoel geven en ik zou bijna net zo goed hoop kunnen putten uit de offers van de blinde heiden en het bloed van zelfbedachte offerandes. Waarom zou ik mijn ziel niet net zo goed daarop verlaten als op de verdiensten van een geschapen wezen? Beide zijn schepselen van God, en ik zie niet in waarom het één niet net zo'n aanvaardbaar offer is als het ander.

Het is een minachten van de Godheid om te veronderstellen dat Hij moet worden gediend alsof Hij iets nodig heeft. Te denken dat Hij overgehaald kan worden door kostbare offers van Zijn eigen schepselen is net zoiets als veronderstellen dat Hij op een van ons lijkt. Als wijzelf zulke kostbare offers leveren, zou dat misschien laten zien hoezeer we naar Zijn gunst verlangen. Maar wanneer Hij dit Zelf uitwerkt in Zijn eigen eindige schepselen, is er geen verklaring nodig. Het is de Godheid van onze Redder die Zijn offer waarde geeft. Alleen daarom kan ik erop vertrouwen. Zou ik hopen op vergeving omwille van een geschapen wezen? Ik zou nog eerder mijn trossen losgooien en de oceaan van de eeuwigheid aandoen zonder vriend en Redder. Ik zou nog eerder hoop hebben dat ik in eigen

persoon rechtvaardig voor God kan zijn, dan verwachten dat een ander schepsel méér dan rechtvaardig is, zodat God bij hem in de schuld staat.

Grenzeloze genade

In het offer van Jezus Christus vinden we alles wat ons hart verlangen kan. Hij is de machtige God, de Vrededorst. De zondaar hoeft niet bang te zijn om zijn ziel aan Hem toe te vertrouwen.

Er zijn momenten waarop het hart meer dan anders met droefheid vervuld is. De vijand spant zich in om de christen van zijn troost te beroven. Misschien moet een arme zondaar nu denken aan eerdere zonden, die als een donkere wolk zijn ziel bedekken. Hij bedenkt hoe ontelbaar ze zijn, hoe enorm groot en hoe verschillend ze zijn en vraagt zich af: kunnen zulke ongerechtigheden ooit worden vergeven? Kan zo'n zondaar ooit gered worden?

Waarom huilt u? Het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonden! 'Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld. De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden' (Jes. 53:5). Hier vindt u alles wat u nodig hebt; laat uw ziel rusten op de goddelijkheid van Zijn offer en vermeng uw tranen met Zijn bloed.

Bedroefde zondaar, we verkondigen u met vreugde dat Zijn genade geen grenzen kent. Zoek echter geen troost door uw schuld te verbergen. Overdenk al uw zonden, weeg hun gewicht en verdoezel niets. Verhinder niet dat het zondenregister voor uw ogen aanzwelt. Laat het besef van uw schuld nog diepere droefheid in uw hart veroorzaken. En toch: waarom huilt u? Jezus Christus wil u vergeven. Stort uw zorgen uit aan Zijn boezem, vermeng uw zuchten met Zijn gekerm. Droog uw tranen bij Zijn graf. Proef de vrede van het geloven tegelijk met de droefheid naar God. Jezus Christus wil niet dat u uw zonden vergeet, maar Hij wil ook niet dat u Zijn offer vergeet.

Probeer nooit op een andere manier troost te vinden dan door uw schuld te belijden en te bidden om vrede. U hoeft niet in wanhoop te treuren: 'Waarom weent gij?' Er is balsem in Gilead, er is een Heelmeester daar!

In de duisternis

Deze volheid van vergeving is gewaarborgd in Jezus' verzoeningswerk. Toch zijn er momenten waarop het hart deze niet duidelijk ervaart. Er komt dan een wolk tussen de ziel en de Zon der gerechtigheid; de hemelen worden van koper en de kreten van de zondaar lijken zo in zijn hart terug te keren. Hoewel hij in Jezus Christus gelooft en Hem zelfs bij Zijn graf zoeken zou, is het gevoel van Zijn barmhartige liefde verdwenen. Dan klaagt hij, net als Maria: 'Ze hebben mijn Heere weggenomen en ik weet niet waar ze Hem gelegd hebben.'

Als er in alle leed van de menselijke natuur één gevoel van droefheid is dat dieper gaat dan alle andere, is het wel dit gevoel. Dit is de verlatenheid van de ziel. Hier is het hart van alle hoop beroofd. Hier blijft de beroofde geest achter als een eenzame weduwe die aan haar eigen verdriet overgelaten wordt. Dit is niet te vergelijken met het verdriet van de wanhopige zondaar die nooit heeft gehoopt, liefgehad of zich verheugd. Dit is een diepere ellende, een pijnlijker kwelling, een nog troostelozer leed. De vreugde die hij eerder kende en hoog waardeerde, is weggenomen. Hij voelt wat hij is kwijtgeraakt. Dit is geen verlangen naar iets dat hij nooit heeft bezeten en waarvan hij de waarde niet kent. Ik vermoed dat dit hetzelfde soort gevoel is dat Jezus Christus aan het kruis ervaarde, in de uren van donkerheid toen de zon weigerde te schijnen en de stervende Zaligmaker, verlaten door Zijn Vader, het uitriep: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?'

Bevindt iemand van ons zich in deze verdrietige toestand? Zijn we het gevoel van de liefde van Christus kwijtgeraakt en lijken we door de hemel verlaten? Laten we dan, net als Maria, naar het graf gaan.

Nooit heeft één zondaar daar tevergeefs gehuild. 'Waarom weent gij?' is de vraag van het Evangelie, van de engelen en van Jezus Christus Zelf aan de zondaar die Hem vroeg zoekt bij het graf.

Onze duisternis zal niet afnemen als wij op afstand van Jezus Christus blijven, ons schamen voor de nederigheid van het discipelschap en terugdeinzen voor de strengheid van de bijbehorende plichten. We kunnen het duister tijdelijk verjagen door de hemel te vergeten en op te gaan in de extase van deze wereld. Toch zal die vreugde bedrieglijk zijn en ons verdriet alleen maar verergeren. Zoals de bliksem door de nachtelijke wolken dringt, onthult deze kortstondige vreugde slechts de dreigende verschrikkingen van de storm om ons in nog grotere duisternis achter te laten. Laten we daarom Jezus Christus blijven volgen, al is het in de duisternis en tot het graf.

'Waarom weent gij?' is de taal van Zijn genade. Dit is het grote voorrecht van iedereen die op welke manier dan ook de vreugde en vertroosting van zijn godsdienst is kwijtgeraakt. U hoeft niet altijd bang en bedroefd te zijn. Waarom huilt u? Jezus Christus is vol van liefelijke genade. Volg Hem, en uw verdriet zal veranderen in vreugde! 'Wie is er onder u die de HEERE vreest, die naar de stem van Zijn Knecht hoort? Als Hij in de duisternissen wandelt, en geen licht heeft, dat hij betrouwe op de Naam des HEEREN, en steune op zijn God' (Jes. 50:10).

Onze onwaardigheid en Christus' vrije liefde

De bedroefde ziel vindt echter allerlei manieren om haar verdriet nog groter te maken. Vaak vormt haar eigen onwaardigheid de bron voor nog meer mistroostigheid. Mensen die niet twifelen aan Christus' bekwaamheid en bereidwilligheid om te redden en niet betwijfelen of Hij inderdaad een volheid van genade en vertroosting bezit om die *nu* aan de gelovige te schenken, beroven zichzelf vaak van alle troost door de werking van Zijn genade verkeerd uit te leggen. Men veronderstelt dat er barmhartigheid is voor anderen,

maar niet voor henzelf. Anderen zijn het meer waard dan zij; anderen hebben niet zo'n ongevoelig en zondig hart, zijn rein en nabij God en hoeven de vreugde van Zijn liefde niet te ontberen. Maar zij zelf zijn te ver weg! Zij zijn te onwaardig om door de hemel opgemerkt te worden! Ze durven niet tot Jezus Christus te komen en op Zijn genade te rusten!

Als we in deze gedachten opgaan, vergeten we echter de werking van Gods genade. 'Waarom weent gij?' Jezus Christus troost ons niet omdat wij Zijn vertroosting waard zijn. Hij troost ons niet omdat wij in onszelf iets goeds hebben waardoor we ons bij Hem kunnen aanbevelen. Hij troost omdat wij onszelf op Hem werpen en op Zijn onverdiende mededogen vertrouwen.

We eren Hem het meest als we Hem volkomen vertrouwen. We oefenen dit vertrouwen wanneer we onze zondigheid het sterkst voelen. De zondaar verkeert nooit in zo'n goede positie om dit troostrijke geloof te beoefenen als wanneer hij ontdekt niets te kunnen doen. Het gevoel van onwaardigheid dat soms het hart van de arme boeteling vertroebelt, is de enige waardigheid die Jezus vereist. Niemand van ons is ook maar de minste Goddelijke genade waard. Ik wilde wel dat we dat dieper beseften! Dan zouden we niet zo ver bij Hem vandaan leven en zo zorgeloos voor Zijn aangezicht wandelen. Dan zouden we niet zo flauwtjes om Zijn genade bidden en zo koud naar het Avondmaal komen. God wil elke ziel die Hij verwaardigt te zegenen, leren dat Zijn zegeningen allemaal onverdiend zijn, en dat Hij van ons vraagt dat te weten en te voelen. Er is geen beter bewijs van ons discipelschap dan dit sterke en diepe gevoel dat wij al Zijn barmhertigheden volslagen onwaardig zijn. Als wij denken dat we Hem waardig zijn, is dat een zeker bewijs dat dit niet het geval is. Het laat zien dat we onze eigen natuur niet kennen en niet door de Heilige Geest onderwezen zijn.

Wordt u aangevochten door de angst dat Jezus Christus u geen genade zou betonen omdat u Hem niet meer waardig bent, maar verlangt u naar Zijn redding en bent u bereid de wereld te verlaten om Hem te

volgen? Dan zeg ik u met de woorden van de gezegende Jezus: 'Waarom weent gij?' Vreest niet, verbroken geest! Er is genade in de hemel en teder mededogen in Jezus Christus. Leef slechts dicht bij Hem, steun geheel op Hem, draag uw onwaardigheid en zonden naar Zijn graf en droog uw tranen in het gesprek met uw opgestane Zaligmaker.

De opstanding van Jezus Christus was de vreugde van de eerste christenen. Zijn volgelingen, verstrooid en ontmoedigd door Zijn dood, zagen Hem weer in hun kring en luisterden weer naar Zijn onderwijs. Hij stond op om vreugde op aarde te brengen. De eerste woorden die Hij sprak, waren woorden van troost. Staande bij het overwonnen graf en gekleed in de buit van de dood spreekt Hij tot de wachtende gelovige: 'Waarom weent gij?' Hij leed niet om liefhebbende zielen in onzekerheid te laten. Hij droogde de tranen van de rouwenden. De eerste persoon die bij het graf kwam, was ook de eerste die vertroost werd. De vrouw die met tranen van bitter verdriet kwam aanlopen, ging heen met tranen van vreugde.

Denkt u niet dat Jezus nog steeds dezelfde tedere Vriend en invoevende, vertroostende Zaligmaker is? Waarom huilt u? Ga met al uw aanvechtingen, angsten, pijnlijke twijfel en moedeloosheid naar het graf van Jezus en Hij zal u vragen: 'Waarom weent gij?'

Dit ontroerende medeleven van de stervende en verrezen Zaligmaker is meer waard dan vele werelden. Laat de vreugde van de aarde maar voorbijgaan, laat zelfs de hoop van de wereld verdwijnen, laat deze ogen verduisteren en dit lichaam buigen onder de last van jaren; aardse vrienden mogen me opgeven, door de dood worden weggenomen en naar het graf worden gebracht, maar o, geef me het mededogen van de gezegende Jezus! Deze ogen druipten van tranen, deze boezem is zwaar van het snikken, dit hart is vervuld met verdriet. Toch zal ik niet wanhopen zolang ik de woorden van Jezus hoor: 'Waarom weent gij?'

U wordt niet opgeroepen om te denken aan een gewone vriend. Deze Vriend is voor u gekruisigd en uit de koude, vochtige kerker

van de dood opgeklommen om troostende woorden tegen u te spreken. Eer Hem door op Zijn troost te vertrouwen. Wantrouw Zijn bereidheid om u te redden niet. Aanvaard de troost die Hij biedt en drink de tedere liefde van Zijn woorden in: 'Waarom weent gij?'

Vier de triomf van uw opgestane Heere. Roep hemel en aarde tot getuigen van uw dankbaarheid. Vernieuw uw verbond met de Heere. Kom naar Zijn tafel met een berouwvol en gelovig hart. Wat uw zonden ook mogen zijn, welk verdriet u ook hebt en welke angst uw ziel ook bezet: vrees niet! Het is Jezus Die u aanspreekt: 'Waarom weent gij?'

Mijn geliefde vrienden, ik weet dat er in deze wereld veel tranen worden vergoten. Verdriet en angst zijn hier net zo natuurlijk als onze ademhaling. Als we aan God denken, worden we verontrust. We weten dat we al snel in het koude graf zullen rusten en dat de God Die wij in de eeuwigheid zullen ontmoeten een heilige God is. Daar voor de troon van de almachtige God zal geen enkele zonde van ons hart of leven verborgen blijven. Maar o, wat maakt het een verschil als we Jezus Christus op de rechterstoel zien plaatsnemen! Met bebloede zijde en gewonde handen zit Hij daar om ons te oordelen. Als Hij een schepsel zou zijn, zouden we beven, maar Hij is de machtige God. Hij weet wat nodig is om een zondaar te verzoenen – en Hij weet dat Hij daaraan voldaan heeft. O, wat zal het voor de gelovige heerlijk zijn om zich naar de rechterstoel van Christus te haasten; zijn beste Vriend zit daar!

Waarom zou de gelovige bang zijn om te sterven? Jezus Christus stierf en de dood is nu een verslagen vijand. Als wij sterven, zal Jezus dat weten. Hij zal terugkomen en ons tot Zich nemen. Waarom staan wij dan nog te huilen bij het graf? Dit moet een dag van grote vreugde zijn in de huizen van de rechtvaardigen. U bereidt zich voor op de hemel. U bereidt zich voor om de opgestane Jezus vandaag te ontmoeten. U gaat Zijn dood herdenken – de verlossing van zondaren – en u in de openbare gemeenschap met God verheugen. Vreest niet!

Oude en jonge Avondmaalganger, vrees niet! Heb God lief, heb Jezus Christus lief. Er is niet één vriend die zo van u houdt als de Zaligmaker. Uw gemeenschap aan Zijn liefde vandaag is bedoeld om uw hart te bemoedigen en te vertroosten, en om u gereed te maken voor de dood en de hemel. Moge de Heere ons ontmoeten aan Zijn tafel en ons zegenen! Zijn Naam zij in eeuwigheid geprezen!

Amen.